

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przeciwko miastu stołecznemu Warszawa

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej S. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI ACa 421/19,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć
tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego,**

**3) oddala wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie od
pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący

wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 kwietnia 2021 r. (sygn. akt ACa 421/19) powód „E.” sp. z o.o. z siedzibą w W. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, nie publ.). Tych wymogów nie spełnił skarżący powołując się na uchybienia Sądu drugiej instancji w zakresie błędnej oceny przez Sąd drugiej instancji sporządzonego w sprawie przez biegłego operatu szacunkowego i bezzasadnego – zdaniem

skarżącego - niedopuszczenia wnioskowanego w postępowaniu apelacyjnym dowodu z dodatkowej opinii biegłego na okoliczność określenia wartości rynkowej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. [...], gdyż opinia biegłej sądowej K. C. została sporządzona wadliwie z naruszeniem art. 153 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 16 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm. – dalej: „u.g.n.”), jak też § 4 ust. 1 i 3 oraz § 28 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz.U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w dalszej części zawiera wielostronicową analizę materiału dowodowego, w szczególności treści sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego, zawierającą konkluzję, że biegły sądowy nie przyjął do opracowania operatu szacunkowego nieruchomości podobnych, według definicji zawartej w art. 4 pkt 16 u.g.n. W ocenie Sądu Najwyższego tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na krytyce oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji i z tej przyczyny skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnionej. Kwestionowanie oceny dowodów dokonanej przez sądy powszechne wykracza bowiem poza granice kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nawet gdyby nie podzielić tego stanowiska i uznać za dopuszczalną kontrolę kasacyjną w tym zakresie w ramach zarzutów wypełniających podstawy skargi kasacyjnej, to nie można przyjąć, aby ocena tego aspektu sprawy przez Sąd drugiej instancji, który odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu, z jakich przyczyn uznał, że biegła w sposób prawidłowy przyjęła do sporządzanej wyceny wskazane nieruchomości podobne, była oczywiście wadliwa, a naruszenie wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów było oczywiście wadliwe, widoczne *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania

kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 99, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

I.n
ał